

בהיכלו

פרשת נשא - שבועות תשפ"ו

נחלת משמרות

בפולגיה תקנו הרב החסיד רבי יצחק ברייטער, זכרוננו לברכה, בבית המדרש (שטיבל) של חסידי ברסלב בעיר וארשא משמרות בלמוד ספרי רבנו ז"ל, בכל פעם למד אחר שיעור גרבים, וכך היה במשך כל היום, באופן שמי שרק נכנס, שמע שיעור בלמוד "לקוטי מוהר"ן", וזו הייתה תועלת גדולה בימים ההם, כי עברה גניחות ודחוקות על אחינו בני ישראל בערי פולגיה, והיו מאד שבורים, וכל אחד ואחד חפש אחרי איזו מלה ודבור של חזקו, ונעשה קול ורעש בעיר, שבבית החסידים דברסלב יכולים לשמע דבורים טובים, (קעו מעו הערו גוטע דבורים), והרבה נכנסו שם, כדי לחזק את עצמם, ולקרר את עצביהם וכו', ועל ידי זה חזרו בתשובה ונעשו באמת יראים ושלמים.

שיחות מוהרא"ש ד ערך
 'בית הכנסת

// אני לא יוצא!

אם תסתכלו ביהי רצון שנדפס בתקנו ליל שבועות, תמצאו את הלשון הנפלאה הזו: "להכנס בהיכלא דמלכא לעול ולא ליפק", זו כל בקשתנו: "רבנו של עולם אנחנו רוצים להכנס לתוכה, להיות אצלך תמיד". האם הפונה היא להיות תמיד דבוק בדבקות אמיתית בלי שום הפסק? אין זה אפשרי! לפעמים מכרחים להפסיק, בשביל שלא להתבטל מהמצייאות (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן עח).

אלא כחג השבועות אנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא: "מה שרק לא יהיה אנחנו רוצים להיות קרובים וסמוכים אליך!", אנו רוצים להיות עם הלמוד שרבנו למד אותנו שבעבודת ה' יש ענין של "בין בדבקות ובין שלא בדבקות", אל לאדם לומר: "כעת אין לי את המחין המאירים כמו שצריך, אתפלל בפעם אחרת", אלא אתפלל גם בלי חשק ורצון, גם שלא בדבקות, ואז, אומר רבנו ז"ל, תגיע פעם תפלה בדבקות שתעלה עמה את כל התפלות.

// גם בלמוד התורה

את הגלוי הנפלא הזה אנחנו מקימים גם בלמוד התורה, לא תמיד האדם יכול לשבת ברגע עם מוחין דגדלות להבין כל דבר שלומד בבחירות, למד אותנו רבנו הקדוש (שיחות הר"ן שית"ע) לא להתבלבל מזה, תקח את השפתיים שלך ותתחיל להגיד תנ"ך, תגיד משניות, דף גמרא, בבלי וירושלמי תוספתא, שלחן ערוך זהר ותקונים, גם אם אתה לא מבין, תגיד! אין צריך בלמוד רק אמירה, אומר רבנו, וממילא יבין, וגם אם לא - מעלת רבני הלמוד עולה על הכל!

בנדאי התכלית היא לזכות לנעימות התורה כמו

שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן עא), אבל איך מגיעים לזה? זה לא בא מיד פשאדם פותח את הספר והוא כבר מרגיש נעימות, אם תרצה ללמד רק כשיש לך את המחין וההבנה אף פעם לא תגיע לנעימות הזו. תתחיל לומר, תהיה דבוק בתורה בין בדבקות ובין שלא בדבקות וסוף כל סוף תגיע!

// למה בכפיה?

הגמרא מספרת לנו (שפת סח י"א) שבמעמד מתן תורה, הרים הקדוש ברוך את הר סיני מעל בני ישראל ואמר: "אם אתם מקבלים את התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם" קבלת התורה התקיימה בדרך של כפיה, ושואלים (תוספות על המקום): הרי ממש לפני כן אמרו כלל ישראל באיש אחד בלב אחד נעשה ונשמע! מדוע לכפות?

הרי ממש לפני כן אמרו כלל ישראל באיש אחד בלב אחד נעשה ונשמע! מדוע לכפות?

כפי נכון, עכשו אנחנו בשיא של המחין, הכל מואר, מעמד נורא ונשגב, אך גיע זמן ולא יהיה כל כך קל, לא נרגיש את הדבקות והמשיכה לתורה, האם נאמר אז: "נו, זה לא בשבילי, אני לא מבין?" על זה כפה עלינו הקדוש ברוך הוא את התורה, להראות: את התורה מקבלים כאשר אנחנו מוכנים ללמוד בין בדבקות ובין שלא בדבקות! גם אם מרגישים מרירות בתורה, מה עשה משה רבנו כאשר הגיעו למרה ולא יכלו לשותת מהמים המרים? השליך עץ ערבה לתוך המים, וככה נמתקו המים - מובא שהערבה מרמזת על השפתיים, אם נקח את השפתיים שלנו ובכל מצב שרק יהיה נמשיך לגרס בתורה הקדושה, נזכה סוף כל סוף שימתקו המים, נקבל את הנעימות העליונה!

(השיעור השבועי פרשת נשא תש"פ)

הַשָּׁמַיִם פְּתוּחִים!

בעזרת ה' יתברך, יום ה' לסדר נשא ה' סיון ערב חג השבועות, מ"ט למ'טמונים התשפ"ג

הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם וּבְרַכַּת הַחַג וְכָל טוֹב סֵלָה יִגְעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים אַנְשֵׁים נְשִׁים וְטַף הַגָּרִים בִּיבְנֵי אֶרֶץ עֵיר בְּרִסְלָב, עֵיר הַשְּׂמֹחָה, וְדִי בְּכָל אֶתְרֵי וְאַתָּר, הוֹי"ה עֲלֵיהֶם יִשְׂרָה שְׂכִינָתוֹ תָמִיד.

הַנָּה בְּעִמְדָנוּ עַל סֵף חַג הַשְּׁבִיעוּת, זְמַן מִתּוֹ תוֹרַתְנוּ, בְּרִצּוֹנִי לְהַבִּיעַ לְכֻלְכֶם מֵעַמְקָא דְלְבָאֵי אֶת בְּרַכַּת הַחַג, שְׂנוּזָה כְּלָנוּ בִּיחַד לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְנִזְכָּה לְקַבֵּל כָּל הַבְּרָכוֹת הַמּוֹגִיעוֹת בִּיחַד עִם הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי רִיחֵי, וְנִהְיֶה קְשׁוּרִים וְאֲדוּקִים בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, עַדִּי נִזְכָּה לְרֵאוֹת הַתְּהַלְלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וּבִגְאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

אַחֵי וְרַעֵי הַיְקָרִים! זְכְרוּ הֵיטֵב עֲצָם מַעֲלַת הַיּוֹם הַזֶּה שֶׁל קְבֻלַּת הַתּוֹרָה, שֶׁהַשָּׁמַיִם הֵם פְּתוּחִים בְּהִרְחֵבָה גְדוֹלָה, וְכָל מִי שֶׁמִּתְפַּלֵּל מִתְקַבֵּל לְרַחֲמֵים וּלְרִצּוֹן, וְעַל כֵּן בּוֹאוּ וּנְחַבֵּר תּוֹרָה וְתַפְּלָה בִּיחַד, וְנִלְמַד שְׁעוֹרֵי תּוֹרָה כְּפִי יְכַלְתָּנוּ, וְנִטְעַם טְעִימָה קְדוּשָׁה שֶׁל לְמוּד בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה, וּבְאוֹתָהּ עַת גִּתְפַּלֵּל הַרְבֵּה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂנוּזָה לְהִיּוֹת חֲבוּקִים וְדְבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ תָּמִיד, וְנִקְבֵּל שְׂפַע קִדְשׁ בְּכָל עֲנִינֵי הַחַיִּים, בְּרִיאוֹת אִיתָנָה, זְוֹגִים טוֹבִים, שְׁלוֹם בֵּית אִמְתִּי, נַחַת דְּקִדְשָׁה מִכָּל הַיְלָדִים וּפְרִנְסָה בְּרוּחַ וְכָה נְמַלֵּא שְׂקִינֵינוּ עִם בְּרַכַּת ה' עַד בְּלֵי דֵי, וְיִתְקַים בְּנוּ וְהַשְׂיֵאנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ אֶת בְּרַכַּת מוֹעֲדֵיךָ לְחַיִּים וּלְשְׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשִׂשׁוֹן, וְנִזְכָּה לְשִׂמְחָה בְּקִרְבֵּי בְּשִׂמְחַת גְּאֻלְתָּנוּ וּפְדִיּוֹן נַפְשָׁנוּ.

הַמֵּאחַל לְכֶם חַג מְאִיר וְשִׂמְחָה וְשִׁבְתָּ שְׁלוֹם וּמְבָרֵךְ!

י"ח סיון תשפ"ג

מָה אֲפֹשֶׁר לַעֲשׂוֹת כְּדִי שְׂנִצְלִיחַ לְמִצְאָה לִילְדֵינוּ זִיווּגִים הַגּוֹנִים?

שְׁלוֹם וּבְרָכוֹת חֲמוּת לְכַבוֹד הַרַב שְׁלִיט"א. יֵשׁ לָנוּ שְׁלוֹשָׁה יְלָדִים שֶׁהִגִּיעוּ לְכַרְקָם, וְהַבַּת הַגְּדוּלָה הִגִּיעָה כְּבָר לְגִיל עֶשְׂרִים וְשָׁלוֹשׁ, אֲךָ עַדִּין לֹא מִתְקַדֵּם מִשְׁהוּ מִשְׁמַעוֹתֵי בַעֲנִינֵי הַשִּׂדּוּכִים. מָה אֲפֹשֶׁר לַעֲשׂוֹת כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה סִיעָתָא דְשְׂמַיָא וְנִצְלִיחַ לְמִצְאָה לָהֶם זִיווּגִים הַגּוֹנִים? תּוֹדָה רַבָּה, וּפְסַח כְּשֶׁר וְשִׂמְחָה.

תשובה

בעזרת השם יתברך יום א' לסדר אחרי ו' ניסן התשע"ד

שְׁלוֹם וּבְרַכָּה אֶל ... נ"י

לְנַכּוֹן קְבֻלַּתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ.

מָה אוֹמֵר, לָךְ לֹא חֲסָרִים שִׂדּוּכִים, כִּי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ אֶת בַּת זוג אוֹ הַבֵּן זוג, כִּי כְּבָר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה ב.) אַרְבָּעִים יוֹם קוֹדֵם יִצְרִית הַגֹּלֵד בַּת קוֹל יוֹצֵאת וְאוֹמֶרֶת בַּת פְּלוּנִי לְפְלוּנִי, הַבְּעִיָּה הִיא שֶׁהַהוֹרִים עַל פִּי רַב גְּאוּתָנִים וּבְרַרְנִים, וְלֹא מִתְאִימָה לָהֶם מִשְׂפָּחָה זו אוֹ מִשְׂפָּחָה זו וְכוּ' וְכוּ', וְהֵם מִחֲפָשִׁים יְחוּס וְכֶסֶף שֶׁם וְכַבוֹד וְכוּ' וְכוּ', וְכֵן מְכַנְּסִים אֶת הַדַּעוֹת הַנִּפְסְדוֹת הָאֵלוּ בְּבָנִים וּבְבָנוֹת עַד שֶׁגַם הֵם נִעְשִׂים בְּרַרְנִים וְכוּ', וְלָכֵן מִתְעַכְּבִים הַשִּׂדּוּכִים וְכוּלָם סוֹבְלִים - הַהוֹרִים יֵשׁ לָהֶם עֲגָמַת נַפְשׁ וְאוֹכְלִים אֶת הַלֶּב מֵרַב צַעַר, וְהַיְלָדִים נִכְשָׁלִים בֵּין כֶּף בַּעֲוֹנוֹת חֲמוּרִים שֶׁל פָּגַם הַבְּרִית מֵאַחֲרֵי הַגֵּב שֶׁל הַהוֹרִים, וְאֶת הַסְּבָל גָּרְמוּ לַעֲצָמָם בְּשַׁעֲהַ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה שִׂיתְחַתְּנוּ מִי שְׂיֹתֵר מֵהֵר, עַד כְּדֵי כֶּף שְׂאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (קִידּוּשֵׁין כ"ט:) תָּנָא דְבִי רַבִּי יִשְׁמַעְיָל: עַד עֶשְׂרִים שָׁנָה יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִצְפָּה לְאָדָם מְתִי יֵשׂא אִשָּׁה, כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ עֶשְׂרִים וְלֹא נָשָׂא - אוֹמֵר תִּפְּחַ עֲצָמוֹתֶיךָ; וְכֵן אָמְרוּ (פְּסָחִים ק"ג.) בְּתַף בְּגָרָה שֶׁחָרַר עֲבָדְךָ וְתוֹ לָהּ; אֲבָל מֵרַב הַגְּאוּת וְהַסְּפָשׁוֹת וְהַאֲנוּכִיּוֹת שִׂישׁ בְּבִנְיָ אָדָם, הַיְלָדִים סוֹבְלִים וְהַהוֹרִים סוֹבְלִים, וְצָר וּמֵר הַחַיִּים, בְּשַׁעֲהַ שֶׁשׂוֹכְחִים מִי שְׂאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּבִמּוֹת סג.) נְחִית דְּרָגָא נְסִיב אִיתְמַתָּ, צְרִיכִים לְרַדַּת מִדְּרָגָה וְאֵז מוֹצְאִים אֶת הַזִּיווּג, כִּי בְּדָרְךָ כָּלל בְּחוּר אוֹ בְּחוּרָה הֵם גְּאוּתָנִים וְכוּ', וְלֹא מִתְאִים לָהֶם לְקַחַת אֶת זֹאת

אוֹ אֶת זֶה וְכוּ', וְחוֹשְׁבִים לַעֲצָמָם: "אֲנִי הִכִּי חֲכָם וְהִכִּי יָפֵה וְכוּ', אֶקַּח אֶת זו?" אוֹ "אֲנִי הִכִּי חֲכָמָה וְהִכִּי יָפֵה וְהִכִּי מִשְׁכִּילָה וְכוּ', אֶקַּח אֶת זֶה?" וְהֵם מְסֻתְבָּבִים וּמְחַפְּשִׁים אֶת הַזִּיווּג שֶׁלָּהֶם כְּפִי הַדְּמִיוֹן שֶׁנִּכְנַס בְּכָל אֶחָד וְאֶחָת כְּאֵילוּ מִי יוֹדֵעַ מָה הוּא, וְהֵם מוֹכְרִים שִׁיבִיאוּ לָהֶם זִיווּג מִשְׁהוּ שֶׁעַדִּין לֹא נִבְרָא וְכוּ', וְעַל יְדֵי זֶה מִחֲפָשִׁים וְכוּ', וּמְסֻתְבָּבִים וְיוֹצְאִים לְפָגִישׁוֹת פֶּן וְאוֹלֵי אֲמַצָּא אֶת בְּחִיר לְבָבִי שִׁיבֹא אֵלַי עַל סוּס לָכֵן עִם שְׂקִים מְלֵאִים כֶּסֶף וְכוּ'.

וּבְשִׁבִיל זֶה הַבְּחוּר אוֹ הַבְּחוּרָה מְחַכֵּים עַד שֶׁיִּגְלֵד זִיווּג כְּוָה, וּבֵין כֶּף הֵם לֹא קוֹלְטִים שֶׁהִזְמִן לֹא מִחֲפָה, כְּמֵאֲמַר הַחֲכָם "הַזֶּה מִן הַזְּמַן כִּי הוּא אוֹיֵב רַע מְאֹד", וְעַד שֶׁתּוֹפְסִים אֶת עֲצָמָם רוֹאִים שֶׁהֵם כְּבָר בְּגִיל שְׁלוֹשִׁים, וְמָה עוֹשִׂים עַכְשָׁיו? עַל זֶה בְּאִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וְנוֹתְנִים לָנוּ עֲצָה (בְּבִמּוֹת סג.) נְחִית דְּרָגָא נְסִיב אִיתְמַתָּ - תִּרְדוּ מִדְּרָגָה וְאֵל תְּחַזְּקוּ מִעֲצָמְכֶם כָּל כֶּף בְּגוֹל וְכוּ', וְאֵז תִּמְצְאוּ בְּקִלוֹת זִיווּג שִׂיתְאִים לְכֶם, וְדַבֵּר זֶה שִׁיף גַּם לְהוֹרִים - שְׁלֵא יְהִי בְּרַרְנִים וְלֹא יִסְתַּכְּלוּ עַל כְּבוֹד, כֶּסֶף, יְחוּס וְשֵׁם וְכוּ' וְכוּ', וְאֵז בְּקִלוֹת יְכוּלִים לְחַתּוֹת אֶת הַיְלָדִים.

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹנִינֵנוּ דַעַת, יָתוּן לְכֶם דַּעַת וְתוֹכְלוּ לְחַתּוֹת אֶת יְלָדֵיכֶם מִי שְׂיֹתֵר מֵהֵר.

הַמֵּאחַל לָךְ בְּרַכָּה וְהַצְּלָחָה מִן הַשָּׁמַיִם

מקבלים מחדש

הוא גם מתכנן...

אנחנו מחפשים כבר לקבל את התורה, ומתכננים הרבה בלילה הקדוש של שבועות: כף זמן אקדיש לתקון ואחר כך אלמד איזו סוגיא, ואתבודד בנתיים אל השם יתברך... אבל מוה"ר"ש היה רגיל לומר: **כל התכניות שאתה יושב ועושה - היצר הרע, יושב ממולך, והוא גם כן עושה תכניות:** "אתה עושה תכנית פלונית? אזמין לך על זה מניעה פלונית"... כף על כל תכנון - הוא גם מתכנן... מה שאין כן פשאדם מכין את עצמו שתמיד, בכל זמן יתחיל שוב מחדש, ולא ימתין לעת רצון מיחדת, **ברגע זה, עכשו ממש אני מתחיל ללמד תורה כפי כוחי**

(אשי ישראל נשא תשפב)

כל מה שמתפללים מתקבל

מי שזוכה להיות ער בליל שבועות ומתבודד עצמו אז הרבה עמו יתברך, ומוציא את הרצונות והפסופים שלו אליו יתברך, ומבקש ומתחנן שיזכה ללמוד ולהיות השנה הזו בכל חלקי התורה הקדושה, אז **על ידי זה יתקבלו תפלותיו ויזכה להוציא מכה אל הפעל חשקו וכסופו ורצונו, כי התפלה שהאדם מתפלל ומתבודד עצמו בליל שבועות שיזכה ללמוד תורה הקדושה, מאד מקבלת ומרצה בשמים.** (אמרי מוה"ר"ש)

תעמיד הרבה תפלות בשער

מובא בספרים הקדושים, אשר בחג השבועות (הן בלילה והן ביום, בכל זמן שהוא, מבואר ועד צאצא) יש זמן שכל שערי השמים נפתחים, **ומה שאדם מבקש - מתקבל ללא שום שאלות.** זמן מסגל מאד שאז כל הבקשות מתקבלות.

והנה, אין אני יודעים מתי זה, מהי העצה? בכל ליל שבועות להעמיד ולשים המון תפלות ובקשות ליד השער, ואחר כך כשיפתחו שערי השמים - הכל יפל לתוכם!

(אשי ישראל נשא תשפב)

הבית שמוז מאש

הבית - יש לו הבטחה מחכמינו הקדושים שהבית שלו לא נשרף ולא נחרב, כי אין נחת רוח יותר גדולה לכל המשפחה מזה.

הרי נשים אינן מחיבות בלמוד התורה, ואינן יודעות מהו למוד התורה, אבל כשהאשה רואה שברוך השם הבעל והילדים לומדים תורה, איזו שמחה יש לה! וכך אכן מעידות נשים ואומרות: **"זו כל השמחה שלי!"**

וצריכים לדעת, שאפילו אם אדם לומד **בכולל ובבית המדרש** - שבאמת אשרי לו ואשרי חלקו, אדם שיושב בכולל כל היום - תבוא עליו ברכה, או שהוא לומד שעור ברבים בבית הכנסת - אין יותר גדול מזה, אבל בנוסף לזה - **כל אחד יראה שיש לו איזה שעור למוד בבית! רבע שעה, עשר דקות, חמש דקות, כל אחד כפי ענינו!**

אמנם אתה יושב בכולל, או הולך לשעור תורה בלילה - האשה לא מבינה את זה, היא ראתה שלמדת משהו...? מה שאין פן אם היא רואה בעיניה שאמתה לומד איזה שעור בבית - אתה בא הביתה ויושב עליך השלחן ולומד מעט [ומקוים שאמתה גם עוזר בבית - להשפיע את הילדים וכו'], ואם יש כבר ילדים בגיל המתאים - אתה מצרף אותם גם כן אל הלמוד, איזו שמחה זו! זה ג'עידן וממילא האשה אומרת 'בעלי הוא צדיק, הוא לומד תורה, אני מעידה!!'

חכמינו הקדושים אומרים, שאשה כשרה להעיד עדות במקום שרק היא נמצאת בו, והנה אדם זוכה שאשתו מעידה: בעלי הוא צדיק - הוא לומד תורה! **זה נקרא 'שלום בית'**.

יש הבטחה נפלאה מחכמינו ז"ל שכל אחד בנדאי היה רוצה לזכות לה -

כל בית שנשמעין בו דברי תורה בלילה שוב אינו נחרב (שירובין יח).

הרבה חושבים: 'אינו נחרב' הפננה שהוא נשמר מחרבן ושרפות של ממש, אכן אבל מונח פאן גם שמירה משרפה חמונה לא פחות - שרפה של פעם וקפידות בבית רחמנא ליצלו - על זה מבטיחים חכמינו ז"ל - **השמע קול תורה בבית והבית יהיה שמור מאש של מחלקת ומריבות!**

ישנם בתים, **שהשם ישמר את עם ישראל מה שהולך שם** - מחלקת ומריבות... אין שכל לברך אדם! הביאו לך מתנה מן השמים - זכית להתחמק ממש במתנת חנם! הרי אתה בנדאי יודע שזה מתנת חנם... אם אדם לא מטעה את עצמו וזוכר היטב איך שהיה בחור וחסב לעצמו 'וכי פעם עוד אתחמת? מי ירצה לקחת אותי?! אם היו מכירים מי אני... והנה הקדוש ברוך הוא רחם עליך, והביא לך את בת זוגך, וזכית להתחמק ברוך השם, **ומה אתה עושה?** במקום שיהיה לך שכל לעשות את הכל בשביל השלום ולמסור נפשך על שלום בית - אתה רק עושה להפך! בסדר, נגיד שעכשיו היא צעקה עליך, אבל תמיד תעשה את החשבון: "מה תרויח?!"... אם תזלזל ותעשה ככל העולה על רוחך ולא יהיה אכפת לך מכלום - מה יקרה מזה? השם ישמר... אתה מותח את החוט עד שמגיע אל הקצה, השם ישמר... אדם שיש לו טפה של שכל הוא עושה את הכל בשביל שיהיה שלום בביתו - 'אני רוצה בית אמתי! בית בנוי בית שעומד בתכלית היפי וההדור - בית של ג'עדון!'

אבל אחד שזוכה להכניס קול תורה לתוך

בטליון ושבתיתיו

עגלה שחרה ומאימת חתכה את השבילים המאבקים, נושאת בתוכה את "האסיר המסכן" לא אחר מאשר הרב הקדוש רבי שניאור זלמן מליאדי זי"ע, בעל ה"תניא" קדישא. חילי הצאר, דחקו בסוסים קדימה, ממחרים להביא את הצדיק אל פתלי בית הסהר.

יום ששי היה, וכשטפסה השמש אל מרכז השמים והגיעה שעת חצות היום, בקש הצדיק לעצור. מנהגו הקדוש היה לשבות מכל מלאכה כבר מחצות היום של ערב שבת. "הניחו לי לשהות בבית אכסניה סמוך עד צאת השבת", הפציר בהם, "אני מבטיח שלא אברח".

תשובת החילים הייתה צחוק מתגלגל ולגלגני "האסיר היהודי כאן יורה לנו מתי לעצור ומתי להמשיך?!... הם המשיכו בדהרה, מסרבים להשמע לבקשת הצדיק.

פתאום נשמע קול נפץ. שני צירי העגלה נשברו באחת. הסוסים נעצרו, והמסע נבלם. גלית בררה, נאלצו מקצת החילים לצאת למסע רגלי מפרה בחפוש אחר צירים חלופיים בכפרים הסמוכים לדרךם. שנים

נשארו לשמור על הצדיק, ואלו שיצאו - תענו בדרךם ולא שבו עד מוצאי השבת... כך זכה בעל התניא לשבות את שבתו בדרךקת עלאית.

אז אמר בעל התניא בדרך צחות ופרש את הזמר שאומרים בליל שבת קדש: "צוחיו אף עקתיו בטליו ושבתיתיו", אם "צוחיו" - צועקים כראוי להשם תפרה, אזי "אף עקתיו" צירים נקראים "אקסיו" באידיש, "בטליו" - הינו נשברים, "ושבתיתיו" - וזוכים לשבת כל השבת-קדש בשלום, הרי אנחנו רואים, איך שכל הטבע היה נכנע תחת הצדיק הזה, שדבוק בו תפרה באמת ובהשגחה העליונה, ואי אפשר היה לשום בריה שבעולם לשלט עליו כלל.

התגלות השגחתו של השם תפרה בכרטי פרטיות, זה לא יאמן כי יספר כלל, וקשה מאד להסביר לבני אדם איך שכל פרט ופרט קטן של הברייה משגח בהשגחה עליונה, כי מחמת שהאדם נתון כל כך תחת הטבע, קשה לו מאד להבין את כל זה, וממילא גם קשה לו להבין, איך בעצם ירדתו וחשכותו, גם שם נמצא גלוי השגחתו תפרה, אבל כשאדם זוכה לשכל אמתי, ולהתקרב לצדיקים האמתיים שבדור, שהם מגלים את גלוי השגחתו תפרה, אזי מתחילים עיניו להאיר באור נורא ונערב מאד, לראות ולהבין איך שבאמת אין שום פרט שבעולם שלא תהיה בו השגחתו תפרה, ואיך שגם בתוך תקף ירדותו יש פנייה עליונה מאת השם תפרה, ובנקל לו מאד לחזר אליו ותפרה מכל מקום שרק נמצא, ואשרי מי שזוכה להמשיך על עצמו ידיעות נפלאות אלו, כי אזי חייה חיים טובים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

(שיחות מוהרא"ש חלק ד' ערך 'שבע')

עצות בנפש

אני מאוד רוצה להתחיל לדבר עם השם ולהתבודד, אבל אני תמיד אני מרגיש מפוחד ולא מצליח למצא את הישוב הדעת לזה

הקשי בא על פי רב מחמת שאדם חושב שצריך להכנה וישוב הדעת ורגע הנפש להתבודד לפניו תפרה, אבל מיד שיתברר לאדם שעקר ההתבודדות צריכה להיות כמו שהוא מרגיש עכשו ברגע זה, עם כל הכלבולים והספקות ואי הישוב הדעת שלו, כבר לא יהיה קשה לו כלל, כי זה גופא יספר להשם תפרה שהוא כל כך מבלבל עד שאינו יודע מה לומר לפניו תפרה, ויספר אליו תפרה בדיק מה שהוא מרגיש באותו עת, נמצא שהפך את הירידה לתכלית העליה, ותמיד יהיו לו כמה דבורים לספר לפניו תפרה.

האם מתר לדבר אל ה אחר ברכת המפיל?

אין מה לחשש בזה כלל, אדרבה זהו הזמן הכי טוב להתבודד וזה ממש ההכנה הכי טובה לשנה טובה ומתוקה, וכמוכא בפוסקים שאחר ברכת המפיל אפשר לחזור כמה פעמים על פסוקי דרחמי עד שישתקע בשנה, הוא הדין לדבורי התבודדות, וכבר גלה לנו רבנו ז"ל (שיחות הר"ו סימן ס"ח) שעקר התבודדות של דוד המלך היה על מטתו, בעת ששכב על מטתו וכסה עצמו בסדין, אז היה מדבר ומשיח כל לבו לפני השם תפרה כמו שכתוב (תהלים 138) "אשחה בכל לילה מטתי בדמעתי", אשרי מי שירגיל עצמו לקיים הנהגה זו העולה על הכל.

הקו החדש שיתן לכם בכל יום **התחזקות** **עדכונים** **שיעורים** **שיחות וסיפורים** **073.388.6654** בארה"ב: 605.477.4445

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: breslev.shely@gmail.com

לציין בהערה: עבור גיליון בהיכלו

בנדרים פלוס: קופת ידידי עיר ברסלב

בנק מרכזית, סניף: 25437 מספר חשבון:

בהעברה בנקאית: ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

להשתתפות בזכות הגדולה בהדמסת והפצת הגליון